

Josep Nadal i Guiu

Diari íntim

Dia 16 de juny de 1936

Un altre dia de sentiments i experiències inesborrables. Avui és l'aniversari de la meva primera missa. Sí, el meu somni daurat! I a Bell-lloc i en la festa de la Santíssima Trinitat!

És el centre i focus d'atracció de tota la meva vida juntament amb el de l'ordenació. Ho recordo tot com si fos ara mateix. Queda indeleblement gravat en l'història de la meva petita vida.

A les 8 ja arribaren els meus estimats companys seminaristes, el meu predicador amb els seus pares, la padrina i família. Més tard, els parents del Soleràs, Montoliu, Alfés, Puigverd, Bellví... Molts no van poder assistir-hi.

Era el moment de començar la missa. Jo esperava a casa amb els meus pares i parents. Arribà la comitiva de la casa rectoral i tots ens vam dirigir a l'església.

Era una veritable processó amb gran acceptació del poble que se sentia orgullós de tenir un sacerdot fill de la terra i volia que m'hi quedés de vicari.

Davant meu anaven els seminaristes ordenats, les tres nenes que fan la primera comunió –una d'elles és la

meva germana petita Montserrat- acompanyades per altres nenes vestides d'àngel. Jo tancava la processó enmig de pares i padrins.

Vaig començar la santa missa. Introito: el cant de la missa de Perossi, *Te Deum laudamus*. M'assistiren els meus condeixebles. Sermó, moments emocionants. Em demanà que sabés ser SACERDOT tota la meva vida. La consagració! Tinc especialment present el meu bessó desterrat.

Te Deum en l'acció de gràcies i el besamans, que dura 45 minuts. L'església estava totalment atapeïda. Vam acabar a les 12.

La festa profana va ser amb 75 comensals, brindis, enhorabones, discursos... Ho deixo per a un altre moment. Es faria interminable.

M'imposo uns moments de reflexió: Què he fet per Crist enguany? Crec que alguna cosa, humilment amb la seva gràcia, però el Senyor m'exigeix que faci molt més. Què faig ara i aquí per Crist? Renovo la meva consagració i em lliuro totalment a l'amor del seu cor...

Església de Bell-lloc d'Urgell

I què he de fer per Crist? Immolar-me fins a la mort com Ell, Jesús, l'únic i etern sacerdot.

Dia 17 de juny de 1936

Tot just vaig poder conciliar el son la nit de la meva primera missa. Estava molt cansat de tantes i tan grans emocions però feliç.

Contemplava les meves mans i les besava emocionat. Estan consagrades. Jo, amb poders divins de consagrar el pa i el vi i transformar-los en el Cos i la Sang del Senyor. Jo, amb poders de perdonar els pecats dels homes! M'aclapara el sentiment de la meva indignitat, però sento la necessitat de lliurar-lo a les ànimes.

Vaig celebrar la meva segona missa molt de matí a la capella de les Agustines, al cantó de casa nostra. Llàgrimes i devoció intensa. La missa va ser solemne i senzilla alhora. Moltes llums, flors i cants. L'esmorzar, familiar. Vam comentar els esdeveniments; les meves germanes gaudiren molt en el seu estimat col·legi. Que bo que és Jesús! Vull transformar-me en Ell; vull imitar el sant mossèn d'Ars.

Dia 18 de juny de 1936

Visc de records en aquest primer aniversari de sacerdoti. Vaig celebrar la tercera missa entre les meves carmelites. No sabien què tenien en veurem de sacer-

dot. Ho van desitjar tant! Van col·laborar tant en aquesta vida meva! M'ajudà en la missa el mateix vicari general, el doctor Rafael García; era el capellà de les religioses. Allí els celebrava la missa tots els dies, allí el vam ajudar tants cops el meu bessó i jo!

És un gran sacerdot. El Senyor se n'ha servit en gran part per a la vocació del Jaume i la seva entrada a la Companyia. Ens vol molt als dos. M'imagino que per ell, jo també sóc aquí a Monsó i humanament parlant és una de les millors destinacions per a un sacerdot novell: vicari – organista.

Em coneix molt bé i sap que no puc passar sense la música. Els feligresos estan contents i els nens amb les seves famílies, encantats de la meva entrega i treball amb ells.

Dia 19 de juny de 1936

Hi ha una gran afluència de gent aquest mes del Sagrat Cor. Mossèn Jordán m'ajuda molt perquè pugui continuar el meu recés espiritual.

Continuo amb els meus records. Vaig celebrar la meva quarta missa al seminari vell de Lleida. Antiga casa de la Companyia i avui, llar i asil de nenes abandonades. Allí hi havia la meva tia religiosa del Cor de Maria, també amb unes grans ànsies de veure'm sacerdot.

No la puc defraudar. M'ajudà en la missa el rector del seminari, el doctor Magí. Hi hagué, com sempre, cants, comunió i besamans. Tots estàvem emocionats i les llàgrimes corren abundantment. Després vingueren les felicitacions, abraçades i gatzara. Vaig tenir unes estones d'esplai a soles amb la meva estimada tia; em sentia veritablement feliç de ser sacerdot. No m'importa gens que el món se me'n rigui o em tingui per boig.

També avui dono les gràcies de nou al Senyor. Em sento cridat; sé que m'exposo a la persecució i la mort. Crist m'atrau irresistiblement. No puc trair-lo i les ànimes em reclamen. Monsó és la meva porció predilecta; la que el Senyor m'ha escollit.

Aquí continuaré treballant i lliurant-me fins a la mort si aquesta és la voluntat de Déu. No tornaria enrere per res del món.

Dia 20 de juny de 1936

El Senyor em fa veure cada dia més clarament el que ja experimento molts cops en la meua vida del seminari.

Sóc no-res i pecat, però em sento cridat al sacerdoci. "Ningú no s'apropia d'aquest honor sinó qui és cridat per Déu, com Aaró". La meua vocació és el sacerdoci amb el celibat que m'exigeix l'Església.

M'agrada la llar, l'amor humà i la família. Mai podré donar prou gràcies al Senyor pels pares tan cristians que m'ha donat. Però he sentit la seva crida. Sóc sacerdot i no em sento un ésser estrany ni és antinatural el meu celibat perquè l'escullo lliurement i sento la força de Déu que actua en mi.

El meu sacrifici és pel regne dels cels, pels valors més sublims i no per egoismes mesquins.

Sé que em costarà, que vindran dificultats i crisis però em sento cridat i em fio de Crist. *Omnia possum in te qui me confortat.*

Dia 21 de juny de 1936

Ara fa un any em trobava a la Granja de Sant Vicent Ferrer amb la meva tia dominica, la germana Elvira. Sospirava per veure'm sacerdot.

Celebràrem la festa de sant Lluís Gonzaga, patró de la joventut. Sant simpàtic.

Em commou el seu caràcter viril, la seva fermesa en seguir la vocació i el menyspreu del Principat. A la missa, com sempre, hi hagué cants, emoció, llàgrimes i besamans. Les mongetes estaven contentes i amb la meva tia vam xerrar de tot i de tothom; recordàrem el Jaume. No sabia el que li passava d'alegria. Sempre tan bona amb nosaltres!

El paisatge m'encantava i ajudava a la meditació. "El silenci és el creador de grans pensaments".

També a Monsó hem celebrat la festa de sant Lluís. Model per a la nostra vida parroquial i màrtir de la caritat. La seva fermesa em convida a ser constant fins a la fi i li ho demano de debò. Estem en moments decisius i hem de formar joves d'aquest temperament.

També avui necessitem heroisme per ser fidels a la nostra fe. En l'ofici diví m'ompló d'aquests sentiments.

Dia 22 de juny de 1936

Després de les meves primeres misses i de tantes i tan grans emocions, em vaig quedar a casa per descansar i estar en companyia dels meus que ho necessitaven molt i s'ho mereixien.

Vaig renunciar a assistir a les primeres misses dels meus companys que són d'alta muntanya. Vaig aprofitar la placidesa dels matins i a l'hort, assegut a la meva butaca o passejant, em lliurava a la lectura, resava l'ofici diví i contemplava la naturalesa.

Els dies ordinaris celebrava la missa a la capella de les Agustines i els de precepte, ajudava el meu estimat rector; confessava, celebrava missa cantada i donava la comunió a algun malalt; així vaig començar a exercir-me en el meu sagrat ministeri.

El meu bon pare estava desmemoriat i mig paralític. La meva mare, treballadora infatigable, sempre estava contenta i amb la responsabilitat de tot; encara que és de roure, molts cops temo per la seva salut. La meua companyia els confortà; aviat arribaria el moment de la separació.

Ara també, encara que separats, puc fer-los alguna visita i atendre'ls en les coses més urgents. Tots estem contents de poder fer algun sacrifici pel Senyor.

Dia 23 de juny de 1936

Era a casa quan, en les nostres xerrades familiars, ens recordàvem amb freqüència del nostre jesuïta. Els mesos de gener i febrer de 1932 van ser de grans i doloroses proves per als jesuïtes espanyols i les seves famílies.

Un decret d'Azaña va fer que els estudiants i professors haguessin de marxar cap al desterrament. El meu bessó, júnior, seguí el camí dels seus companys i professors a Veruela. Passà uns dies a Saragossa a casa d'una molt bona família i allí acudiren els meus pares per acomiadar-se'n. Jo no vaig poder desplaçar-m'hi pels meus estudis.

Des d'allí se n'anà en tren cap a Itàlia per la frontera de Canfranc. Tots anaven vestits de seglars; vaig sentir profundament la seva separació i llunyania.

Aviat tindríem notícies de la seva felicitat arribada i peripècies del viatge. Els seus germans d'Itàlia els acolliren fraternalment a la casa d'exercicis de la Santa Croce, a prop de Torí i al cantó de Superga, mausoleu dels reis del Piemont.

Ara veiem més clarament l'amorosa Providència de Déu envers ells; estan fora del perill que ens ve a sobre. Déu meu, que bo que ets amb els qui t'estimen! L'horitzó és cada dia més negre per a nosaltres.